

HOOFDSTUK 1

De donkere, wollen deken die ik over mijn hoofd had getrokken jeukte verschrikkelijk. Door de stof heen zag ik de tv verderop onregelmatig oplichten. 'Is het al voorbij?'

Natasha, mijn enige en beste vriendin, graaide zonder haar blik af te wenden in de bak met popcorn. Het was de avond van mijn zestiende verjaardag, dus vond Natasha dat zij de film mocht uitzoeken. Ze grijsde blij naar de horrorfilm, waar op dat moment iemand uit elkaar getrokken werd. Het bloed droop van het plafond op de grond en in de bak met sla. Ik duwde de kriebelende deken weg en concentreerde me op iets anders.

De donkergroene gordijnen tegenover de bank hingen open. Ze omljstten een donkerblauwe, onbewolkte hemel. Bij een normale zestienjarige uit onze gemeenschap had de maan nu volop gescheenen. Zij zou haar zwakke schijnsel over de aarde hebben uitgeworpen en hebben meegekeken naar het ritueel dat zou volgen op mijn zestiende verjaardag. Maar ik was een maanzondaar. Mijn verjaardag viel op een nieuwe maan, dus er was nergens een spoortje maanlicht te bekennen. Alleen de wind hield ons gezelschap. Hij gierde langs de ramen en verwoestte de dunne takken aan de bomen tegenover ons huis.

Natasha's arm porde me terug in de werkelijkheid. 'Ze is er.' Soepeltjes kwam ze overeind, mij met zich meetrekkend. 'Eindelijk word je een grote meid.'

Misschien moest ik over dit deel van het verhaal wat extra toelichting geven. Niet dat dat er wat toedeed. Dit deel was namelijk pas het begin.

Mijn familie, mijn beste vrienden en ik waren deel van een gemeenschap. Een gemeenschap die heel bijzonder had kunnen zijn, maar dat eigenlijk niet meer was. Natasha praatte over de Salvatores. Een oude wijze vrouw en de enige in onze gemeenschap die wél bijzonder was. In haar huisde namelijk iets wat geen van ons kende.

Magie. Mijn keel werd plotseling akelig ruw. Buiten vielen de straatlantaarns uit. Misschien kwam het door de storm, misschien door iets anders. Wie zal het zeggen? Ik was momenteel met andere dingen bezig. Mijn zestiende verjaardag was namelijk het moment waarop ook ik magie kreeg. Niet voor lang, nee, was dat maar waar. De magie zou me ook gelijk ontnomen worden. Een zilveren ring zou het slot zijn dat onze magie tegenhield en de ring zou alleen als er iets heel, heel ergs aan de gang was zijn functie verliezen. Natasha liep voorop naar de woonkamer. Haar bruine haren vlogen als een golf achter haar aan. Zenuwachtig volgde ik haar door de deur. De zenuwen werden er niet beter op toen ik eenmaal in de woonkamer was. Mijn hele familie keek me aan. Tien paar ogen die over me heen gleden en op mijn gezicht bleven kleven. Ik hield er niet van in het middelpunt van de belangstelling te staan.

Mijn hartslag versnelde toen ik nog een persoon in de kamer waarnam. De Salvatores stond glimlachend in de deuropening. Onze leider. De leider van onze gemeenschap. Niemand leek te kunnen stoppen met glimlachen. Zo trots als een pauw keken mijn ouders me aan.

‘Selene.’ De stem van de Salvatores klonk zoals je van een oude vrouw verwachtte. Krakend en zacht, maar verrassend duidelijk. Zo snel als ik kon liep ik naar haar toe. Ik kreeg het bijna voor elkaar om over het dikke tapijt, het enige obstakel tussen mij en haar in, te struikelen. Mijn wangen kleurden licht en ik vroeg me af of mijn onhandigheid het ooit zou laten afweten. In de keuken was het schemerig, de Salvatores knipte alleen een klein lampje op het aanrecht aan. Ze gebaarde met haar oude hand naar een stoel. ‘Ga maar even zitten, mijn kind.’ Ik kon er niets aan doen dat mijn handen een beetje trilden toen ik plaatsnam. De geur die mijn zenuwen verspreidde overheerste de hele kamer. ‘Hé.’ Ze legde haar gerimpelde hand op de mijne. ‘Geen zorgen.’ Zodra ik op de stoel zat, haalde ze een dunne zilveren ring tevoorschijn. Met nog steeds die zorgeloze glimlach op haar gezicht liet ze de ring om mijn vinger glijden. Het ging zo snel dat ik het amper registreerde. Dus dit was dat bijzondere moment?

‘Nos receperint vos.’ En toen voelde het alsof ik van binnenuit overvallen werd. Een diepe golf van warmte gleed door mijn lichaam.

Ik schrok even, en ontspande toen weer. Het was voorbij. Ik wilde glimlachend opkijken naar de Salvatores en kwam half overeind om haar te bedanken. Maar ze stond niet meer waar ze eerst had gestaan. Haar silhouet tekende zich af tegen het raam. Haar oude grijze omslagdoek wapperde alsof ze omgeven was door wind. Dit was het. Hierna was ik een echt lid van de gemeenschap. Haar lippen praatte zonder dat er geluid kwam. Plotseling viel de wind om haar heen weg. Het ene moment stond ze naast het raam en het andere voor mijn neus. 'Mutatio.' Haar hele lichaam trilde.

'Mevrouw?'

Haar glimlach was verdwenen. In haar hand hield ze de lange ketting met de witte steen. Het teken van de Salvatores. 'Mijn tijd is over.'

Ik stak mijn hand uit naar de oude vrouw. Dit hoorde er niet bij. O God, ik wist zeker dat dit niet de bedoeling was. 'Wat is er?'

Met gesloten ogen hief ze de ketting. 'Jij wordt de nieuwe Salvatores.'

Verwilderd keek ik van links naar rechts. Ze wist duidelijk niet meer wat ze zei. 'Ik roep mijn ouders. Het komt goed.'

De oude vrouw zag eruit alsof ze flauw ging vallen. Haar gezicht werd langzaam spierwit. 'Geef je handen.'

Met een fronsend en zenuwachtig gezicht hief ik mijn beide handen. Ze pakte ze stevig vast. Alsof ze bang was om te vallen. Ik maakte me allang niet meer druk om de ketting die verdwenen leek te zijn. 'Mevrouw, ik-.' Ik kon mijn zin niet afmaken.

'Ego.' De hele kamer baadde in wit licht. Haar ademhaling vertraagde. 'Deditionem.' Zonder een laatste zuchtje viel ze om. Haar handen lieten de mijne los en haar ogen sloten zich. De wind leek een weg door de muren gevonden te hebben. Mijn haren vlogen in mijn gezicht. Het duurde even voor ik besepte wat er net gebeurd was.

'Nee.' Het lukte me niet goed adem te halen. Langzaam verdween de wind. 'Mama!' Mijn hele lichaam trilde, terwijl ik me op de grond liet vallen. 'Nee.' De oude vrouw had weer een glimlach op haar doodsbaleke gezicht. Doodsbleek. 'Mama!!' Mijn stem schoot omhoog. 'Mam!' Eindelijk vloog de keukendeur open. Met bonzend hart stond ik op. Mijn ogen groot en mijn gezicht lijkbalek.